Květy
Jasmínu
Leandra Sold

Leandra Sold

Květy Jasmínu

Těm, kteří věří ve šťastné konce. ;-)

Schoulená v hlubinách vesmíru,
pohlcena tisícem safírů.
Brouzdaje půlnočním nebem,
laskám se se světem.
Procházka po poušti, to už mě duše opouští.
Lítám po kapkách zevrubna.
To pro tebe jsem si přišla.
Do nocí minulých, chci se propadnout, tak nenech mě zapomenout.
Stáváš se snem, co rychle odchází, bojím se, že se už nevrátíš.

Anna Dominika Vintrová

Prolog

15. května 1814, Praha, Rakousko-Uhersko

Běžela dlouhou chodbou a těsně před jeho pokojem se zastavila, uhladila si černou sukni školní uniformy i bílý límeček u krku a štípla se do tváří. Ještě se rozhlédla, jestli ji nikdo nevidí, a tiše vyťukala na zavřené dveře rytmus vídeňského valčíku. Ty se pootevřou na okamžik přesně tak dlouhý, aby se jimi mohla bezpečně a neviděna protáhnout dovnitř.

„Miláčku," vydechne, když ho spatří, a vrhne se mu do otevřené náruče. Adam ji sevře a políbí do vlasů.

„Tolik jsi mi chyběla, počítal jsem vteřiny."

„I já," odtuší a upře k němu zelené oči plné slz. „Je po všem, Adame. Už se nebudeme moci vídat," vzlykne.

On se zamračí a setře jí bříškem palce slzy z tváří. „Ale proč?"

Josefína krátce potáhne nosem. Občas se chová jako malé dítě a přivádí ho tím k šílenství. Nejradši by jí nafackoval. Od šlechtičny by čekal vybranější chování.

„Nějaký bohatý anglický lord dnes požádal o mou ruku a tetička souhlasila," zakňourá protivně a on se odtáhne.

„Neplač. Věděli jsme, že ten den jednou přijde," řekne jí mírně a zkoumavě si ji prohlíží. Přemýšlí, jak ji dotlačit co nejsnáze k tomu, oč se snaží už celé měsíce. Pokud se vdá, přijde jeho snaha vniveč a on už jí obětoval tolik času.

„Doufala jsem, že mě nikdo nebude chtít, když nemám věno a až tvoje žena umře, vezmeme se."

Usměje se na ni a zastrčí jí zbloudilou zrzavou lokýnku za ucho. „Na to jsi příliš krásná. Říkal jsem ti, že máme pro sebe jen vymezený čas. Ty jsi to pořád odkládala a teď bude tvým prvním mužem nějaký namyšlený a protivný lord."

Fňukne a zase potáhne nosem. Pohled upře do země. „Když já se tak bojím. Co když nás někdo přistihne? Byla by to příšerná ostuda."

Vezme její tvář do dlaní. „Postarám se, abychom měli soukromí. Nikdo se o tom nedozví," ujistí ji a přejede jí palcem po růžových rtech. Ucukne a otočí se k němu zády.

„Ale je to přece hřích," namítne.

A právě o to jde! Chce se mu vykřiknout, v poslední vteřině se však ovládne a netrpělivě vzdychne. Jestli ji nedostane do postele, bude ji muset zabít, aby si ulevil.

„Vidím, že tvoje láska není tak velká, jak tvrdíš."

Vyplašeně se k němu otočí. „Ale je! Miluji tě jako nikoho na světě *mon aimé*, jak to můžeš říct?"

„Tak se mi oddej," zaprosí a sevře jí paže v dlaních.

Nešťastně se na něj zadívá tím svým nudným unylým pohledem. Vzmáhá se v něm touha chytit ji za krk a rdousit, dokud naposledy nevydechne, na místo toho jí vtiskne na rty tvrdý polibek. Ona mu jej chvíli oplácí a pak se odtáhne. Znovu se na něj zadívá, ale tentokrát jinak. Její oči září a jiskří. Podobný výraz u ní nikdy neviděl. Zdá se, že v ní snad konečně probudil něco jako vášeň, pomyslí si hrdě a už, už čeká, že mu navrhne, kdy se znovu sejdou, ale na místo toho ji slyší říkat: „Utečeme spolu! Utečeme do Francie a budeme spolu žít jako

manželé v nějaké malé garsonce na předměstí. Ty budeš učitel a já se budu starat o naše malé hnízdečko lásky.“

Překvapeně zamrká.

„Víš, přece, že si tě nemůžu vzít. Že jsem pořád ještě ženatý, i když je Žofie v sanatoriu.“

Josefína zrudne. „Vím, ale lidi v Paříži to neví. A mě by nevadilo na tebe počkat.“

Zavře oči a v duchu počítá do deseti. Ta holka ho připraví o nervy. „Josefíno, drahoušku. Moje žena je sice nemocná, ale může trvat roky, než zemře. Opravdu chceš čekat tak dlouho?“ Prosím, řekni, že ne, jinak tě vážně budu muset zabít.

Dívka si olízne rty a položí mu dlaně na hrudník, přičemž si pohrává s knoflíčkem u jeho košile. „Myslela jsem spíš, že bychom byli pro lidi manželé jen na oko. Nikdo by přece nevěděl, že jsme se doopravdy nevzali, a tak by nikomu nepřišlo zvláštní, že spolu máme děti, a tak vůbec,“ řekne nesměle.

Nejdřív se zamračí, ale pak si uvědomí, že je mu vlastně úplně jedno, kde se s ní vyspí, jen když k tomu konečně dojde a nebude si ji muset brát.

„Dobrá. Utečeme spolu,“ souhlasí. „Ale teď jdi, než tě bude někdo hledat. Dám ti včas vědět, jaký je plán.“

Přikývne a chvatně ho políbí. „Už se nemůžu dočkat.“ Ještě jednou se na něj mezi dveřmi usměje a tiše je za sebou zavře.

Adam na ně ještě nějakou dobu mlčky zírá. Jeho tvář je chladná, ale v nitru se v něm odehrává celá bouře pocitů. Jen co konečně získá její duši Peklu, povýší ho strýc na svého pobočníka namísto Samaela, přesně jak si to vždycky přál. Tahle napůl andělská holka je jeho bránou k moci.

Květ prvý

Kapitola 1
Rozhřešení

Ach, rozbita je zlatá číš! Odletěl pro vždy duch!
Jek znovu slyš! – Neb duše již bloudí, kde Styxu pruh!

Edgar Allan Poe

14. listopad 2015, New York City

Ležím mlčky na gauči schoulená do klubíčka, rukama si objímám břicho a snažím se přestat na prázdno štkát. Zásobu slz jsem vyčerpala už před dlouhými hodinami.

Jsou pryč. Zklamala jsem je. Oba.

Cítím se vyčerpanější, než když jsem přešla poušť, a přesto se mi milosrdný spánek stále vyhýbá. Mám strach, že kdybych se zvedla a přemístila se do ložnice, budou tam na mě odevšad číhat vzpomínky na něj.

Jako by to mohlo být ještě horší. – špitne škodolibě můj dlouho ztracený druh, moje podvědomí.

„Jdi k čertu!!“ odseknu a hlas mi přitom nepřirozeně přeskočí. Zní cize, jako z jiného světa. Jako by mi nepatřil. Jako kdybych to už bez nich ani nebyla já. Nemám vůbec ponětí, jak dlouho už se takhle utápím v sebelítosti a nenávisti k sobě samé. Možná pár hodin nebo dnů. Protřu si rozbolavělá víčka a očima zaostřím na vlákna látkového potahu na opěradle gauče. Měla bych vstát a něco sníst. Kvůli dítěti. Kvůli naší dceři. Kvůli Rosalii. Myšlenka na ni mi náhle vžene do očí slzy, o nichž jsem byla přesvědčená, že už jich nejsem schopna. Vyleká mě to a když k tomu navíc v podbřišku ucítím zvláštní bublavý pocit, připomínající ze všeho nejvíc lehounký dotek motýlích křídel, zmocní se mě doslova panika.

Jak se mám sama postarat o bezmocné dítě, když jen těžko zaopatřím sama sebe? Na mysli mi vytane vzpomínka na moje poslední setkání s Namaah. Mluvila o jakési Alianci a o tom, že její členové budou z narození mé dcery nadšení. Jak jen ji před nimi dokážu sama uchránit? V tom ticho zšeřelého bytu naruší zvuk domovního zvonku. Zadívám se směrem ke dveřím výtahu a srdce se mi prudce rozbuší. Kdo jen to může být?

Aidan se na mě nejspíš pořád ještě zlobí za to, co jsem udělala Pandoře. Určitě mu bude nějakou dobu trvat, než pochopí jak zlá a podlá bytost to ve skutečnosti byla. Pak mi určitě odpustí, ale teď ještě ne. Ne, je příliš brzy. To jsem někde podvědomě cítila a věděla. Natolik dobře jsem ho znala. Zvonek se ozval znovu. Zamračila jsem se a vztekle jsem vstala ze svého dolíčku na gauči, abych situaci vyřešila. Příliš prudce, uvědomila jsem si, když se mi před očima udělali mžitky a musela jsem se rukou zachytit opěradla. Zhluboka

jsem se nadechla a pomalu vydechla. Pořád jsem cítila slabost. Znova. Nádech. Výdech. Nádech. Výdech. Ná –. Zase ten zvonek. Nasupeně jsem několika dlouhými kroky došla až k interkomu, abych recepčnímu řekla, že nikoho nemá vpouštět do výtahu příštích dvacet let nebo dokud nebude moje dcera dost velká na to, aby se mohla sama bránit, kde zjistím, že návštěvník použil zvonek v podzemních garážích. Přes recepci vůbec neprošel. Poplašeně couvnu.

Ten, kdo zvonil, musí mít přístupovou kartu s čipem, jinak by se do garáží nedostal. A pokud má kartu ke garážím, možná… Srdce mám najednou až v krku, když přes ocelové dveře zaslechnu zvuk výtahu, který právě míří dolů. Přivolal si výtah. Dlouze vydechnu. Jen neplaš Yasminne, možná je to některý ze sousedů z nižších pater. Ale pro případ, že by nebyl, se rozběhnu do kuchyně, kde sáhnu po co možná největším noži, pak se vrátím zpátky k výtahu, vedle něhož se postavím do zákrytu právě včas, abych mohla na vetřelce nečekaně zaútočit až vykročí ven. Ozve se krátké cinknutí, dveře se otevřely a já bez meškání skočím příchozímu rovnou za krk a porážím ho k zemi. S koleny na zemi ho uvězním mezi svými stehny čelem k zemi. V pravé ruce svírám rukojeť nože a levou ho chytám za rameno a otáčím čelem k sobě. Až fakt, že neklade nejmenší odpor mě donutil zamrkat a pořádně si ho prohlédnout.

„Alejandro!“ zašeptám nevěřícně, když se zadívám do známých šedých očí. Nůž mi vypadne z ruky a bezmyšlenkovitě ho sevřu v pevném objetí. Jeho široká hruď jakoby mě vybízela k pláči a když mi sevření oplatil, pochopila jsem, že s sebou přinesl něco, co mi scházelo od chvíle, kdy jsem nadobro ztratila otce, Daniela i Diane. Útěchu. Najednou jsem zase nebyla úplně sama.

Alejandro nepřijel sám. V garážích na něj čekala jeho Graciela. Nejela s ním výtahem pro případ, že by tady nahoře došlo k boji. A ono málem došlo. Uvědomila jsem si, když mi Alejandro ještě pořád na zemi líčil, jak moc ho vyděsilo, že mu nikdo neotvíral. Mlčky jsem se odtáhla z jeho náručí a neobratně jsem se vyhrabala zpátky na nohy. Úplně jsem zapomněla, že byli v Jižní Americe. Že ani jeden z nich nemá tušení, že… Teprve teď se Alejandro rozhlédl po bytě a nakrabatil dozlatova opálenou pokožku na čele. Když jeho pohled dopadl na už téměř černé zaschlé louže krve a šmouhy stejné barvy vedoucí až na gauč, všimla jsem si, jak sebou prudce trhl. Beze slova se na mě zadíval, povolil si vázanku u krku a rozepnul si dva knoflíčky u košile, než se mu ze sevřeného hrdla vydralo ochraptělé: „Co se tady stalo?“ Když jsem hned neodpověděla, znovu se pátravě rozhlédl kolem sebe, aby nakonec dodal: „A kde je Daniel?“

Zkousla jsem si dolní ret a na nic určitého se zadívala z okna za ním. „Nedokázala jsem ho ochránit,“ pronesla jsem bezbarvě a z výrazu jeho tváře jsem najednou pochopila, že jsem zase sama. Že stejně jako mi Aidan neodpustí smrt Pandory, bude mi tenhle dobrosrdečný vysloužilý anděl zazlívat, že jsem nechala zemřít jeho jediného skutečného přítele. Objala jsem si rukama břicho a poodešla stranou. „Pochopím, když teď odejdeš. Pozdravuj ode mě Gracielu. Sbohem.“

Překvapeně zavrtěl hlavou. „Proč bych odcházel?“

Nedokázala jsem mu pohlédnout do očí, a tak jsem se mu zadívala na dokonale vyleštěné černé polobotky. Hořce jsem se pousmála při představě, že se takhle vyšňořený prochází po jihoamerických plážích. „Byl to tvůj přítel a kvůli mně je z něj teď jen hromádka popela.“ Odvětím tiše a snad, abych dodala svým slovům větší váhu,

dojdu ke konferenčnímu stolku, kde leží šperkovnice s Danielovými ostatky. Beze slova mu ji podám. Alejandro mi ji vytrhne a navzdory mému očekávání se dovnitř vůbec nepodívá, jen ji odloží zpátky na místo, odkud jsem ji zvedla. Potom mě chytí za obě paže a prudce mnou zatřese. Překvapeně zamrkám a konečně se na něj podívám, abych zjistila, že navzdory smutku v jeho očích, navzdory slzám, které mu už smáčely obě tváře, se v jeho očích zrací celá škála emocí, ale nenávist nebo zlost jsem mezi nimi nenašla.

„Ty…“ polknu a musím si olíznout vysušené a popraskané rty, abych jimi mohla dál pohybovat. „Ty se na mě nezlobíš?“ nechápala jsem to. Měl by mě nenávidět. Stejně jako Aidan. Jako celé lidstvo světa. Nechala jsem zemřít jejich jedinou naději na přežití. Až zasáhne Merihem, nebude už nikdo, kdo by smrtící nákazu zastavil.

„Dokud Daniel nepoznal tebe, nežil. Přežíval. Teprve s tebou poznal štěstí a lásku. To ty jsi byla jeho důvod žít. Jednou mi řekl, že by obětoval celý svůj nesmrtelný život za jedinou vteřinu strávenou s někým, kdo v něm dokáže znovu probudit skutečné emoce. A ty jsi to dokázala, Yasminne. Dala jsi mu celé dny a měsíce. To je víc, než by si skutečný přítel mohl pro svého druha přát.“

Při těch slovech se mi roztřásl dolní ret. Oči mě pálily. „Co teď budu dělat?“ zeptala jsem se ochraptěle. „Bez něj.“ Dodala jsem ještě na vysvětlenou, jako kdyby to snad bylo třeba.

Alejandro se pomalu nadechl a pátravě se rozhlédl kolem sebe. „Nejdřív tady budeme muset trochu uklidit. Ten gauč se bude muset asi vyhodit úplně, nemyslím, že by Gracie dokázala tu skvrnu vyčistit. Stejně tak ten koberec. A ty by ses měla osprchovat. Bez urážky Yasminne, vím, že jsi moje šéfová, ale smrdíš jako skunk. Kdy ses naposledy sprchovala. Jsi celá od krve a…“ zarazil se. Jeho oči mě sjely

od hlavy k patě, potom se zadíval na prostor před výtahem, na gauč a zase zpátky. Udělal to ještě několikrát, než konečně znovu promluvil. „Kdo ho zabil? Ta krev, vypadá to, jako by tady někoho rozsápalo divoké zvíře. To je…“ zarazil se, aby mohl polknout a mně došlo, že se celou dobu snažil najít odpověď sám. Jenže bez úspěchu.

„To je jeho krev?“ dodá konečně.

Přikývnu a ošiju se. „Většina.“

„A zbytek?“ nedá se odbít. Potřebuje odpovědi na své otázky a já vím, že aspoň tohle mu dlužím, ale není lehké na ně odpovídat. Zatraceně ani trochu. Když o tom mluvím, když na to myslím, je to, jako kdyby se to celé dělo znovu a znovu. Teď je řada na mě, abych polkla nahromaděné sliny a na krátkou chvíli se odmlčela. Několikrát zakroutím hlavou, můj mozek se pořád snaží popřít realitu a já ho vždycky musím znovu přesvědčit o tom, že to tak opravdu je. Že to, co chci popsat Alejandrovi, se opravdu stalo. Zaschlá a páchnoucí krev kolem nás a na mých šatech i rukou je toho jasným důkazem. To proto jsem se neumyla, proto jsem neuklidila zapáchající byt. Potřebovala jsem totiž samu sebe přesvědčit, že to nebyla jen ošklivá noční můra. Že se to opravdu stalo. Asi přicházím o rozum.

„Zbytek krve patřil Josefíně,“ odpověděla jsem tiše a zase uhnula pohledem.

„Ale jak? To není možné, ta je přece…“

„Mrtvá,“ dokončila jsem za něj a ztěžka dopadla na gauč za sebou. Pokývala jsem nešťastně hlavou a složila ji do dlaní. Teprve, když jsem si promnula unavené oči a spánky, donutila jsem se pokračovat.

„Gabriel, Rafael a Pandora ji oživili. Udělali z ní upíra. Daniel nás od sebe nedokázal rozeznat a tak…“ odmlčela jsem se a v duchu jsem tiše doufala, že Alejandro nebude chtít slyšet podrobnosti. Jednou

mu všechno vysvětlím, ale ne teď. Cítím se najednou tolik ospalá. Zívnu, ztěžka se opřu o opěradlo gauče a zřejmě jsem musela usnout, protože s sebou prudce trhnu, když na rameni ucítím teplou dlaň. „Paní Yasminne," osloví mě hospodyně a starostlivě si mě prohlíží. „Musíte se umýt. Pojďte se mnou, připravila jsem vám koupel." Zatímco mluví a popisuje mi, co právě teď budu dělat a proč, pomáhá mi na nohy, které se mi pletou jedna pod druhou. Snad proto, že se objevil Alejandro a já jsem v bezpečí, dovolila jsem si konečně popustit uzdy vyčerpání a plně jsem se mu poddala. Graciela mě opatrně odvádí chodbou až ke koupelně, odkud je slyšet zvuk tekoucí vody a tiše na mě mluví. Její hlas konejší moje smysly. Připomíná mi matku, podobně se o mě starala, když jsem Daniela opustila. Zdá se to jako věčnost. Tolik promarněného času bez něj, uvědomím si a bezděčně fňuknu. „To bude dobré, paní Yasminne. Všechno bude dobré," tiší mě Graciela, zatímco mi svléká zakrvácené oblečení. „A teď půjdete do vany, madam. Podejte mi ruku." Mlčky ji poslouchám, dělám přesně to, co mi říká a nechávám si umýt obličej, vlasy i tělo. Když je hospodyně hotová, pomůže mi z vany ven a zabalí mě do měkkého županu. Jemně mi ručníkem suší dlouhé vlasy, a když je hotová, chytí mě za ruku, aby mě odvedla do postele. Sotva však otevře dveře ložnice, zmateně zamrkám. Do nosu mě praští štiplavá vůně čokolády a mandlí smísená s těžkým pachem shnilých květin. Josefína. Prudce zavrtím hlavou a zapřu se mezi dveřmi. „Ale madam, na gauči spát nemůžete. Je úplně špinavý a smrdí. Pojďte si lehnout do postele. Uvidíte, že až se vyspíte, bude všechno vypadat úplně jinak. Lépe."

Znovu jsem zavrtěla hlavou a z hrdla mi vyšel hluboký hrdelní zvuk, který připomínal zavrčení. Graciela s sebou škubla. „Dobře,

sem ne.“ Práskla dveřmi a vedla mě k jiným. K těm vedle Danielovi pracovny, kde býval *její* portrét. Už už jsem se připravovala k protestu, když se přede mnou objevil světlý pokoj s dětskou postýlkou u jedné stěny a větším jednolůžkem u druhé. Uprostřed bylo bílé houpací křeslo a v něm byl položený plyšový králíček. Po tváři mi skanula jediná slza. Málem jsem na ten pokoj zapomněla. Tiše jsem vykročila vpřed a vzala jsem plyšovou hračku do dlaní, přiložila si ji k nosu a dlouze nasála její vůni. Jen čokoláda. Otočila jsem se k postýlce s dětským ložním prádlem a očichala ho stejně jako plyšáka. Podobně jsem se zachovala v případě závěsů, velkého medvěda v koutě, a nakonec jsem dlouze nasála Danielovou vůni z přikrývky na velké posteli. „Nebyla tady,“ prohlásila jsem úlevně a Graciela mě celou dobu poplašeně pozorovala z prahu místnosti. Usmála jsem se na ni v touze ji uklidnit, ale ona se začala křižovat a volat Alejandra.

„To nic, Gracielo. Je to v pořádku,“ špitnu ochraptěle.

Hospodyně ke mně však dál vrhala nedůvěřivé pohledy. Zřejmě si myslí, že mi přeskočilo.

„Jen se tady trochu vyspím.“ Abych dodala svým slovům větší váhu, posadím se na pelest postele. „A potom vám všechno vysvětlím.“ V tu chvíli už do místnosti nakukoval i Alejandro a starostlivě krčil čelo, když viděl mou rozjasněnou tvář. „Oběma,“ dodala jsem ještě, než jsem se položila na měkkou matraci.

Usnula jsem ještě dřív, než se moje hlava vůbec dotkla polštáře.

Kapitola 2
Chladná

Co hrozných dějů srdce tam jest psáno
na krystalných těch sférách nebeských!
Co velkých trudů! Však též nadějí!
A jaké jasné, tiché moře pýchy!
Co smělé ctižádosti! Jaká hloubka
a jaká nezměrná moc milování!
Edgar Allan Poe

Spala jsem tři dny. Během té doby si matně vybavuju, že mě Graciela s Alejandrem střídavě chodili kontrolovat. Tiše otevřeli dveře a opatrně našlapovali k mojí posteli, k odchodu se vždycky otočili teprve, když si byl jeden nebo druhý jistý, že jsem pořád ještě naživu. Probouzela jsem se během jejich návštěv do jakéhosi polospánku, a když jsem se přesvědčila, že mi nehrozí nebezpečí, znovu jsem upadla do bezvědomí. Nezdáli se mi žádné sny. Byla jsem za to vděčná.

Třetí den jsem prostě jen otevřela oči a cítila jsem, že musím vstát. Teď stojím v obývacím pokoji a překvapeně se rozhlížím po místnosti. Skvrny od krve na zdech i podlaze byly pryč, stejně tak bílý koberec se třpytivými vlákny a zničený gauč nahradila dvě smetanová křesla a pohovka s vysokými opěradly. Jako kdyby se to nikdy nestalo, napadne mě. *Ale stalo.* – ohlásí se kousavě hlas mého

podvědomí. Jeho přítomnosti jsem za dlouhé měsíce už odvykla. Je jako červ v mojí hlavě, jako parazit, který mě sžírá zvnitřku a zpochybňuje každou mou myšlenku.

„Jste vzhůru," ozve se za mnou z kuchyně překvapený hlas hospodyně. Otočím se tím směrem, mírně se na ni usměju a pomalu dojdu až barovému stolku, kde se posadím na jednu z vysokých židlí.

„Ano, už to tak vypadá," konstatuju prostě. Graciela si mě dlouze prohlíží a potom opatrně, jako bych byla křehká porcelánová panenka, vezme moje bledé ruce volně položené na barovém pultu do svých opálených dlaní a jemně je stiskne. „Tolik jsme se o vás a Alejandrem báli," řekne a velké hnědé oči se jí při těch slovech lesknou. „Pořád jste spala. Už jsme se báli, že se nikdy neprobudíte."

Hlasitě jsem vzdychla, když se mi do očí nahrnuly slzy. Jejich péče mě dojímala a budila ve mně strach. Ohrožovala jsem je, stejně jako svou nenarozenou dceru. Neměli by tady se mnou být, a přesto jsem je nedokázala poslat pryč. Potřebuju je. Nevěděla jsem, co říct.

„Ach Gracielo, je mi to tak líto," vysoukala jsem ze sebe nakonec a otřela si hřbetem ruky zbloudilou slzu.

Žena se na mě nechápavě podívala. „Ale co?"

Že jste jediní, kdo mi na světě zbyl. Že jsem tolik sobecká, že ohrožuju i vaše životy. Že jsem dopustila jejich smrt a hlavně, že ti nemůžu říct celou pravdu. Co jí asi Alejandro řekl? Jak vysvětlil stav, v němž byt byl, než ho dali do pořádku? A Danielovu smrt? Najednou si nejsem jistá, co jí smím prozradit, a tak jen zavrtím hlavou a odvětím: „Že vám dělám takové starosti."

Hospodyně se na mě široce usměje. „Ale to je přece samozřejmost, že máme starost. Vy a pan Daniel jste jako členové naší rodiny. Jako děti, které jsme s Alejandrem nikdy neměli.

A potom co se tady stalo, jak pana Blacthornea mučili a unesli… *Díos*, musela jste si projít peklem, holčičko.“

Trhaně jsem se nadechla. Takže takovou historku si Alejandro vymyslel pro svět. Odkašlala jsem si. „Gracielo, mohla…“ přeskočil mi hlas. „Podala byste mi, prosím džus?“

Hospodyně s sebou cukla. „Ale samozřejmě, já hloupá. Musíte mít hroznou žízeň a taky hlad. Udělám vám vajíčka. A slaninu.“ S těmi slovy se chvatně otočila a pustila se do přípravy té nejlepší snídaně, jakou jsem za celý svůj život jedla.

Když jsem dojídala poslední sousto, zazvonil telefon. Neměla jsem v úmyslu jej zvedat, chtěla jsem nechat volajícího spadnout do hlasové schránky, ale Graciela se po něm doslova vrhla. Když zaregistrovala můj překvapený pohled, pokrčila rameny. „Možná si konečně volají o výkupné.“

Nechápavě zamrkám. Výkupné? Graciela spustí do telefonu obvyklé: „Rezidence pana a paní Blackthorneových, co pro vás mohu udělat?“ a vteřinu na to zklamaně svěsí ramena, cosi odvětí a telefon položí zpátky do nabíjecí stanice na kuchyňské lince. „Jen nějaký prodejce.“

Skoro neznatelně kývnu a váhám, jestli se mám ptát na to výkupné. Mám totiž určité podezření a nerada bych, aby se kvůli mně zbořila Alejandrova historka jako domeček z karet. Ne, raději počkám na bodyguarda. Ten se objevuje asi o hodinu později. Nejprve se láskyplně přivítá se svou manželkou a teprve potom se posadí ke mně do obýváku, kde se snažím přijít na způsob, jak zastavit Merihema, aniž bych ohrozila svoje dítě a žádný spolehlivý mě zatím nenapadl. Bohužel.

„Jak se cítíte, Yasminne?“ zeptá se a posadí se na protější křeslo.

„Mohli bychom se vrátit k tykání?“ požádám ho, když si vzpomenu, že naposledy už podobné zbytečnosti odhodil.

Alejandro si odkašle a významně se zadívá Gracieliným směrem. „Se vší úctou, paní. Myslím, že to na veřejnosti není vhodné. Zvlášť teď, ve vašem postavení.“

„V *mém* postavení?“ nechápu.

„Mohli bychom jít do pracovny?“ požádá na místo odpovědi a já v mžiku pochopím, že nechce, aby nás Graciela slyšela. Přikývnu a mlčky ho následuju na místo, které je prodchnuté Danielovou vůní, až mě to donutí zalapat po dechu, když vstoupím dovnitř a Alejandro za námi zavře dveře. Obejdu stůl a mlčky se posadím do koženého kancelářského křesla. Osobní strážce se posadí na židli proti mně.

„Hm, hm,“ zamručí nervózně a rozepne si dokonale padnoucí černé sako. „Nejprve bych vám –“

„Ti,“ opravím ho. Přikývne a pokračuje. „Ti měl objasnit situaci.“

„Něco málo už mi naznačila Graciela,“ přiznám a zapadnu hlouběji do měkkého polstrování.

Alejandro pokývá hlavou. „To jsem si myslel. Nemohl jsem jí říct pravdu, stejně bylo třeba vymyslet uvěřitelnou zástěrku pro širokou veřejnost. Daniel byl velmi vlivnou osobou nejen mezi nadpřirozenými bytostmi, ale především mezi lidmi. Jeho pohřeb tak bude veřejně sledovanou událostí a my nemáme žádné tělo.“

Zamračím se. „Mohli jsme ho přece nechat zpopelnit a jeho pohřeb podat jako ryze rodinnou záležitost.“

Alejandro se ošije. „Ano i taková možnost mě napadla, ale přiznám se, že jsem maličko zpanikařil, když jsi usnula na tom špinavém gauči a nenapadlo mě nic lepšího než požádat Gracie o pomoc. Nějak jsem jí musel vysvětlit všechnu tu krev i to v jakém

jsi byla stavu. A když potom ještě zavolala policii… Chtěli by vidět a pitvat tělo. A tak jsem si vymyslel únos. Za nějakou dobu Daniela prohlásí nezvěstným a ty se vyhneš veřejnému pohřbu i mediálnímu tlaku.“ Odmlčí se. „Tedy, to jsem si myslel.“

„Co tím chceš říct?“

Pokrčí rameny a promne si zátylek. Zdá se nesvůj. „Ten, ten mediální tlak… Nevyšlo to. Jsou všude. Stojí u garáží, před sídlem firmy. Dole v recepci… Prostě novináři jsou všude, kam se podíváš a všichni čekají jen na to, až vyjdeš ven a učiníš prohlášení.“

Několikrát zamrkám, zkousnu si dolní ret, a nakonec vystrčím bradu vpřed, abych řekla: „Tak jim ho dáme.“

Alejandro na mě několik vteřin jen mlčky zíral s pootevřenou pusou. „Ty chceš předstoupit před ty hyeny?“ podivil se.

Naklonila jsem hlavu ke straně. „Ne před všechny. Mám spíš na mysli, že bychom ty lepší pozvali sem. Jen dva nebo tři. Někoho z Timesů a BBC. Někoho seriózního. A pak –“ Odmlčím se, nevím, jak mu říct, co mám v plánu.

„A pak?“ naléhá a já sklopím zrak.

„Pak prodám firmu tomu, kdo nabídne nejvíc a zmizím odsud.“

V Alejandrových očích krátce zajiskří, když se zvedne ze židle a začne pochodovat kolem. „To nemůžeš!“

„Proč ne?“ odvětím klidně.

„A, a kam chceš vlastně jít?“ rozčiluje se.

„To nech na mě. Mám určitou představu,“ odpovím klidně a snažím se soustředit na dveře za ním, na tituly v knihovně, na cokoli, jen abych se na něj nemusela podívat. Zatímco jsem na něj čekala na

gauči, učinila jsem jistá rozhodnutí stran jeho a Gracieliny bezpečnosti. Věděla jsem, že se mu nebudou líbit.

„To teda nenechám." Jeho hlas začíná nabývat na intenzitě, když se opře o desku stolu a donutí mě se na něj podívat. „Slíbil jsem Danielovi, že na tebe dám pozor, takže kam půjdeš ty, půjdu s tebou."

Mlčky sleduju, jak zrychleně oddechuje, maličko mu zčervenaly tváře a na čele se mu perlí pot. Ani tak nehnu ani brvou, když znovu promluvím.

„Zprošťuji tě toho slibu. Propouštím tě ze svých služeb a Gracielu stejně tak."

„Ale…" chystá se cosi namítnout, mávnu mu rukou před očima. „Už jsem řekla, Alejandro."

Zatnul zuby a vztekle uhodil rukou do stolu, až jsem musela prudce zamrkat. „To sakra nemůžeš!" zasyčí.

Postavím se proti němu a podívám se mu zblízka přímo do blesky sršících očí. „Ale můžu." A musím.

„Jak chceš Graciele vysvětlit všechna ta monstra, která mám pořád ještě v patách? Jak ji chceš před nimi ochránit?" zeptala jsem se ho a v duchu jsem si představila Gabriela, který by ji s chutí umučil jen proto, že ji mám ráda. Alejandro mlčel. Skoro jsem viděla, jak se mu v hlavě otáčí kolečka, jak se snaží vymyslet argument, který by mě přesvědčil o opaku. Marně. Jeho oči, zpočátku plné emocí, přešli z barvy rozbouřeného moře do odstínu temné deštivé oblohy, až nakonec úplně ztratily jiskru. Zůstaly prázdné, protože si uvědomil, že prohrál. Ztěžka dopadl zpátky na židli. Dlouze jsem vydechla, ani jsem si neuvědomila, že tajím dech.

„Pokud jde o firmu, počkáme, až policie prohlásí Daniela nezvěstným, snad mi pak dovolí firmu prodat."

„To není třeba.“

Překvapeně vzhlédnu.

„Daniel na tebe firmu převedl hned po vaší svatbě. Je tvoje, můžeš si s ní dělat, co chceš.“

„Aha,“ unikne mi jen, když si uvědomím, že s možností, že zemře dřív než já, počítal od chvíle, kdy se z něj stal zase člověk. Silou vůle potlačím slzy deroucí se mi do očí a polknu, abych se zbavila knedlíku v krku. „V tom případě potřebuju, aby nám právník připravil generální plnou moc pro tebe.“

„Pro mě?“ překvapeně zamrká. Kývnu. „Ano, nikomu jinému totiž nevěřím. Prodáme čtyřicet devět procent akcií firmy, zbytek bude pod tvou správou příštích dvaadvacet let.“

„Proč právě dvaadvacet?“ zajímá ho a já se mírně pousměju. „Protože tou dobou už bude moje dcera dost stará na to, aby se o sebe dokázala postarat.“

Teprve teď jsem v Alejandrových očích zahlédla cosi podobného pochopení, když zašeptal: „Nikomu to neprozradím. Přísahám.“

Položím dlaň na hřbet jeho ruky, kterou má volně složenou na desce stolu. „Já vím. A děkuju ti za to, příteli.“

Kapitola 3
Z pěšce královnou

Slyš na poplach zvonů zvuk. –
spěže zvuk!
Ký svět hrůzy teď se v jejich vír a zmatek shluk!
V poděšený noci sluch
křičí drsný tónů ruch,
strach je zbavil hovoru,
řvou jen, řvou jen ve sboru
chraptící!

Edgar Allan Poe

S oběma jsem se loučila v slzách, ale nedovolila jsem Alejandrovi, aby mě odvezl na letiště. Namísto adresy mého pobytu jsem mu dala P.O. BOX pro případ, že by bylo nutné kvůli firmě vyřídit nějaké papírování. Nelíbilo se mu to, ale rozuměl tomu. Graciela tak chápavá nebyla. Div, že po mně neházela věcmi, když se to dozvěděla. Dva dny se mnou pak nepromluvila. Nezlobila jsem se na ni, cítila bych se na jejím místě úplně stejně. Aidan se neozval, ani Melanie a já sama jsem se s nimi nespojila pro jejich vlastní bezpečí. Dobře, přiznávám, že v případě Aidana jsem měla spíš strach z něj než o něj. Navzdory tomu, co byla Pandora zač, jsem si vyčítala, že jsem mu zase ublížila. Ze rtů mi unikl hluboký povzdech, když letuška oznámila, že bude

letadlo přistávat v Praze. Ještě, že jsem si nájemné předplatila tolik měsíců dopředu.

Srdce mi buší jako splašené, když otáčím klíčem ve dveřích a vstupuju do bytu, kde jsem nakonec strávila jen několik dnů a kam jsem utekla v domnění, že Daniela i Diane chráním, když se od nich držím dál. Jak moc jsem se mýlila. Byt zůstal přesně v tom stavu, v jakém jsem ho opustila, jen měsíce nevětraný vzduch ztěžknul a zatuchnul. Budu muset nakoupit jídlo, uvědomím si, když postupně otevřu všechna okna, abych dovnitř vpustila chladný prosincový vzduch. Nebylo pochyb, že se blíží Vánoční svátky. Večerní Praha je ozářená snad miliardou malých světýlek všech barev a v oknech domů svítí adventní výzdoba. Vzduchem se nese vůně skořice a svařeného vína, mandlí a perníku. Škoda, že lidi nemají tušení, že je zrození Krista jedna velká lež. Což mi připomíná, že mě ještě čeká práce, protože Gabriel a Diákon musí zaplatit za Danielovu smrt. Pohledem zabloudím k červenému kufru, v němž mám schované pohodlné černé džíny s opaskem na nože, korzet stejné barvy vyztužený kevlarovým vláknem a koženou bundu s průstřihy na křídla. Nemám tušení, kde to Alejandro sehnal, ale je to další věc, za níž mu vděčím. Je čas, pomyslím si a začnu se převlékat. Oblíbené černé martensky si nechám na konec a zastrčím do nich dva malé ostré nože.

Nejdříve zamířím do kostela. Je skoro šest hodin ráno, nemělo by tam být moc lidí, pokud bude vůbec otevřený, a když nebude, jsem připravená využít veškeré svoje schopnosti k tomu, abych se dostala dovnitř. Kde jinde bych měla hledat Diákona než ve svatostánku, který byl vystavěn na jeho počest. Je sobota, Náměstí Míru by se ve všední den touhle dobou nejspíš hemžilo lidmi. Dnes mě minulo jen

pár osamělých běžců a několik opilců. Na zastávkách postává hrstka dělníků mířících na ranní směnu. Vyhrnu si límec bundy o něco výš, protože mi zima zalézá za krk. Před vchodem do kostela svaté Ludmily se váhavě zastavím, opřu se do mohutných těžkých dveří a mě samotnou překvapí, že nejsou zamčené. Uvnitř je šero a ticho, zastavím se na vrcholu mohutného schodiště a mlčky se rozhlížím po vnitřní výzdobě kostela. Za normálních okolností bych snad dokázala obdivovat krásné fresky na stěnách i stropech. Barevné vitráže s postavami světců i zdálky zářící oltář zdobený drahokamy a polodrahokamy nebo betlém, ale teď ne. Zajímá mě jen přítomnost smrtelníků. Dlouze natáhnu vzduch do nosních dírek. Někdo tady je. Periferně zahlédnu pohyb vlevo. Černá látka, bílý kolárek… Farář, toho by nemělo být těžké přesvědčit, ať se klidí, napadne mě, když se krátce otočím k těžkým dveřím kostela a zatížím je vzdušným štítem. Teď se nikdo nedostane dovnitř ani ven. Nikoho nemůže překvapit, co se tady stane. Až na něj. Sklopím zrak a upřu veškerou svou mysl jen ke svým křídlům, teprve potom vykročím směrem k místu, kde jsem zahlédla jeho černé roucho.

Faráře zastihnu u jesliček, když otírá Ježíškovi neviditelné smítko z čela. Věděl o mně a zjevně čekal až za ním přijdu.

„Dobré ráno, otče," pozdravím ho jasným hlasem. Otáčí se ke mně a zvedá ruku, aby mi udělal na čele křížek, když v tom spatří moje bílá majestátní křídla. Několikrát naprázdno otevře a zase zavře ústa, než se vzmůže alespoň na prosté: „Ach Anděl."

Přikývnu a vlídně se na něj usměju. „Potřebuji, abyste odešel, otče."

Nechápavě nakrčí čelo. „Odešel?"